

Lov blev forelagt, hed det i de ret udførlige Motiver til den i et Par Ord, som jeg skal tillade mig at oplæse: „Vigesom det egentlig først er ved Straffeloven af 1866 §§ 180 og 182 og Politilovene af 11te Februar 1863 og 4de Februar 1871, at overhovedet Eksistensen af en offentlig Prostitution har faaet legal Hjemmel“. Saaledes hedder det i Motiverne til Lov af 10de April 1874. Vrede Medlemmer kunne læse disse Bemærkninger ved at slaa efter i Rigsdagstidendens Tillæg A. for 1873—74. Naar nu Tilstanden siden 1815 har været den, at der stadig har været, hvad man kalder offentlig Prostitution, og Politiet har tilladt det, kan man ogsaa forudsætte, at det vil ske fremdeles, og man kan med saa meget mere Grund forudsætte, som de virkelige Forhold ere saaledes, at den offentlige Mening i København, saa vidt jeg skønner, ikke er imod Prostitutionen. Det er noget, man har været vant til her i Byen i Menneftaalderne, det er noget, man har levet sig sammen med, og man er bleven tilbøjelig til at sige: Det er nok et Onde, noget slemt, men hvad skal man gøre, vi beholde det jo alligevel. Naar den offentlige Mening ikke er stærkt imod noget saadant, og Politiet er vant til at arbejde med det, saa kan man forudsætte, at naar man gaar til at gøre dette Skridt og til at opheve den Ret, Politiet hidtil har haft, vil Politiet tillade Prostitutionen alligevel under andre Former, men saa kan man ogsaa samtidig sige til sig selv: Ja, men vi gøre dette Skridt alligevel, saa kunne vi næste Aar, naar vi se, hvorledes Forholdene udvikle sig, tage fat paa ny. Dette Standpunkt har nu Udvalget ikke stillet sig paa. Flertallet har taget fat paa Straffelovens § 182, Mindretallet paa dens § 180, saa at begge Parter altsaa have begyndt at ville ved Straffeloven, men det er mærkeligt, at den ene Part har pillet ved den ene Paragraf, den anden ved den anden, da begge Paragraffer tilsammen danne Grundlaget for Prostitutionen. Nu kan man ganske vist gaa den Vej, som et æret Mindretal har foreslaaet, nemlig at opheve § 180 i Straffeloven, som siger, at Kvinder, der drive Utugt som Erhverv mod Politiets Advarsel, straffes med Fængsel. Denne Vej kan man ganske vist gaa, men gaar man denne Vej og ikke rører ved Straffelovens § 182, vil man skabe Tilstande, som man ikke godt selv kan se Enden paa. Man vil da skabe saadanne Tilstande her i Landet, at det bliver muligt for slige Fruentimmer at rejse rundt i hele Landet og nedtætte sig i alle Byer og paa Landet ogsaa og drive deres Næring der

helt frit. Det er vel næppe det ærede Mindretals Mening at saa saadanne Tilstande indførte. Jeg forstod i ethvert Fald ikke Mindretallets Ord fører saaledes. Jeg forstod ham, som om man havde stillet dette Forslaget demonstrativt, som om man havde stillet det op som noget, hvorved man vilde vise, hvor Ondet egentlig har sin Rod, i Lovgivningen vel at mærke, og vilde føre et Slag derimod, thi det laa jo klart for Mindretallets Ord fører, at med den nuværende Regering staa vi saadan i det, at vi ikke kunne vente noget virkeligt Samarbejde derfra. Jeg har ikke fortaaet det saaledes, at Mindretallets Mening var at opheve § 180 for at indføre Tilstande her i Landet, som hverken Mindretallet eller Flertallet eller noget Mennefte kan se, hvad de ville føre til. Mindretallets Stilling er fortaaelig, men den taltaler mig ikke fuldt ud, jeg mener, der er en anden Vej, man kunde gaa, og jeg vilde have ønsket, at Udvalget havde gaaet denne Vej, naar det i det hele taget vilde gaa her og ville ved Straffelovens Paragraffer. Det kunde have gaaet den Vej at opheve Straffelovens § 180 og omredigere § 182, men den maatte da omredigeres paa en anden Maade, end her er foreslaaet af Flertallet. Den er omredigeret paa en Maade af Flertallet, som ikke en Gang, saa vidt jeg kan skønne, eller saa vidt jeg forstaar den højtærede Ministers Udtalelser, vil slaa til. Flertallet mener, at naar det giver Straffelovens § 182 den Affattelse, som det her foreslaar, vil det i Fremtiden være umuligt for den Slags Fruentimmer at leje Værelser her i Byen, idet man straffer de Værter, som leje Værelser til disse Fruentimmer. De udtale udtrykkelig i deres Betænkning i denne Henseende følgende: „Deraf bliver Følgen, at den, som vidende om, at et Fruentimmer er nærer sig ved Løstgighed, alligevel tager hende til Huse — hvorunder ogsaa maa forstaaes: lejer hende Vopæl — bliver at straffe“ osv. Den højtærede Minister sagde, at saadan kunde det ikke fortaas; det, at man tog saadanne Kvinder til Huse, kunde umulig fortaas saaledes, at en Mand, der boede midt inde i Byen og havde en Ejendom ude paa Frederiksberg, blev at straffe, naar han lejede Værelser ud til løstgigtige Fruentimmer, man kunde dog ikke sige, at han tog dem til Huse, fordi han lejede Værelser ud til dem. Det kan man vel heller næppe, saa det bliver vel Følgen, at selv om man vedtager Flertallets Stykke 2 i den Affattelse, her var foreslaaet, vilde Værterne dog kunne leje Værelser ud til slige Fruentimmer, og saa ser jeg ikke, at der vilde være